

Arrest

nr. 341 454 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 26 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2025 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E DARESHOERI, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 december 2024 bieden verzoekende partij en haar huidige partner zich aan bij de bevoegde diensten van de Stad Brugge teneinde een verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren.

Op dezelfde dag wordt besloten om deze registratie uit te stellen voor verder onderzoek.

1.2 Op 3 maart 2025 wordt de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning geregistreerd door de bevoegde diensten van de Stad Brugge.

1.3 Op dezelfde dag dient verzoekende partij een aanvraag in voor het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit meer bepaald op basis van haar Belgische geregistreerde partner.

Op 24 april 2025 maakt verzoekende partij bijkomende gegevens over aan de optredende stadsdiensten te Brugge.

1.4 Op 26 augustus 2025 weigert verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij en dit evenwel zonder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit betreft de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.03.2025 werd ingediend door:

Naam: M. C. (...)

Voornamen: J. A. (...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: 26.11.1992

Geboorteplaats: La Virginia

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 03.03.2025 gezinshereniging aan in functie van zijn geregistreerde partner G. W. G. D. (...) (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, 2° stelt: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2°: de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben; ...”*

Ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘verzoekschrift tot verblijfsmachtiging’ dd. 24.04.2025, opgesteld door meester J. B. (...)*
- ontvangstbewijs dd. 24.12.2024 en verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 03.03.2025, opgemaakt te Brugge - positieve woonstcontrole dd. 09.01.2025*
- ongedateerde foto’s*
- verklaring op eer vanwege derden met betrekking tot de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen niet kan worden uitgesloten, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging*

- VRT-nieuwsartikel: topdokter G. T. (...) en zijn man getuigen over de moeilijke weg naar officieel vaderschap:
"Als dit geen discriminatie is op basis van geslacht dan weet ik het ook niet meer" dd. 11.06.2023
- VRT-nieuwsartikel: "Gent aanvaardt geboorteakte, Leuven niet": wensouders Pieter-Jan en Joost klagen ongelijke behandeling in België aan bij draagmoederschap dd. 02.04
- documenten praktijk Fie met betrekking tot G. L. (...), zoon van de referentiepersoon

Op basis van de voorgelegde stukken is het voorgehouden duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Uit de elementen van het administratief dossier blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon zich op 24.12.2024 een eerste maal aanmeldten bij stad Brugge met het oog op het aangaan van een wettelijke samenwoning. Alhoewel het aan te nemen is dat beiden elkaar op dat moment reeds enige tijd kenden, werden er geen oudere stukken voorgelegd waaruit met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer exact ze elkaar leerden kennen.

Indien de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon werkelijk een duurzaam en stabiel karakter heeft, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet afdoende vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar exact hebben leren kennen, of zij eventueel gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van de referentiepersoon in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, in welke mate ze elkaars vrienden en familie kennen, ... allemaal elementen die zouden toelaten een duidelijker beeld te scheppen van het aangehaalde duurzame en stabiele karakter van de partnerrelatie tussen beiden.

Uit het administratief dossier blijkt alvast niet dat betrokkene en de referentiepersoon reeds 1 jaar samenwoonden vóór de aanvraag tot gezinshereniging werd ingediend. Betrokkene en de referentiepersoon meldten zich een eerste maal aan bij stad Brugge op 24.12.2024. Nergens uit het dossier blijkt dat zij op dat ogenblik of voorheen reeds samenwoonden. Betrokkene werd een eerste maal effectief aangetroffen op het adres van de referentiepersoon op 08.01.2025. De verklaring van de wettelijke samenwoning dateert van 03.03.2025. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat zij reeds 1 jaar samenwonend waren voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijk kind hebben. De kinderen van de referentiepersoon (waarvan 2 kinderen officieel zijn gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon) hebben noch een biologische, noch een juridische verwantschap met betrokkene en kunnen dan ook niet beschouwd worden als gemeenschappelijke kinderen. Noch de voorgelegde VRT-nieuwsartikels dd. 11.06.2023 en 02.04.xxxx, noch de overige voorgelegde stukken, doen hier afbreuk aan.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

De documenten op naam van G. L. (...), zoon van de referentiepersoon (welke overigens niet officieel op diens adres gedomicilieerd is), zijn niet relevant in het kader van de huidige procedure. Ze hebben geen invloed op de voorwaarden van artikel 40ter en 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980, waaraan door betrokkene en de referentiepersoon dient voldaan te worden in het kader van de huidige verblijfsaanvraag.

Het verblijfsrecht wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

1.5 Op 29 september 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie strekkende tot de nietigverklaring van deze eerdere beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 14 oktober 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: EU Handvest), van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (verder: het IVRK), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur en blijkens de inhoud van het verzoekschrift ook van het hoger belang van het kind.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“ENIG MIDDEL:

Schending van

- *artikel 7 Handvest grondrechten EU / artikel 8 EVRM / artikel 22bis Grondwet / artikel 3 IVRK ;*
- *juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke

verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof beoogt de burgerschapsrichtlijn (waarvan art. 40ter Vw. de nationale uitvoering is in de Belgische Vreemdelingenwet) de uitoefening van het fundamentele en persoonlijke recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten, dat door artikel 21, lid 1, VWEU rechtstreeks aan alle burgers van de Unie wordt verleend, te vergemakkelijken en heeft deze richtlijn met name tot doel dat recht te versterken (arresten van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, EU:C:2014:135, punt 35, en 5 juni 2018, Coman e.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punt 18). Considerans 8 van de Burgerschapsrichtlijn spreekt evenzoveel over het vergemakkelijken van het vrije verkeer van familieleden van Unieburgers die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

* * *

A. Gemeenschappelijk kind

De verweerder beweert dat verzoeker niet voldaan heeft aan één van de cumulatieve voorwaarden uit artikel 40bis van de Vreemdelingenrecht, om zijn recht op gezinshereniging uit te kunnen oefenen. Het gaat om het 'bewijs van een duurzame en stabiele relatie'. Er worden hierbij drie mogelijkheden vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan de hand waarvan het bewijs van een duurzame en stabiele relatie aangetoond kan worden:

- Gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of ander land samenwonen

OF

- Elkaar ten minste 2 jaar kennen en bewijzen dat je regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronisch berichten met elkaar contact onderhoudt. Binnen die twee jaar moet je elkaar minstens driemaal ontmoet hebben en die ontmoetingen moeten in totaal 45 of meer dagen betreffen

OF

- Een gemeenschappelijk kind hebben.

Verzoeker en zijn partner hebben samen de facto gemeenschappelijke (plus)kinderen en voldoen hierbij wel degelijk aan de voorwaarde van een "gemeenschappelijk kind" hebben. De verweerder werpt op dat er geen sprake zou zijn van een gemeenschappelijk kind omdat er noch een biologische, noch een juridische verwantschap bestaat in hoofde van verzoeker. Dergelijk enge interpretatie vormt echter een disproportionele inmenging in het familieleven van verzoeker, dat gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM garandeert het recht op privé-, familie-, en gezinsleven en luidt als volgt:

1. 'Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Het EHRM sprak zich in het arrest Taddeucci en McCall tegen Italië reeds uit over de rol van artikel 8 EVRM in het kader van gezinshereniging.

In die zaak vermeldt het Hof dat de plicht die opgelegd wordt door artikel 8 EVRM niet kan worden opgevat als een algemene verplichting voor Staten om de keuze door een gezin van het land van hun gemeenschappelijke verblijfplaats te respecteren en niet-nationale partners te accepteren voor vestiging in dat land. Niettemin vermeldt het Hof dat de beslissingen die Staten nemen op het gebied van immigratie in bepaalde gevallen neerkomen op een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Er moet gekeken worden naar de sterkte van de persoonlijke of familiebanden die ernstig kunnen worden beïnvloed door de maatregel in kwestie.

Het Grondwettelijk Hof heeft in haar arrest van 22 februari 2018 bevestigd dat hoewel er geen verplichting rust op de Staten om gezinshereniging op hun grondgebied toe te staan, de onmogelijkheid om met gezinsleden samen te leven wel een inmenging kan vormen in het recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 EVRM. Het is de Staten toegelaten om integratievoorwaarden te koppelen aan het genot van enig recht op gezinshereniging, echter heeft het Hof van Justitie reeds in 2015 beslist dat het niet tot doel mag hebben de personen te selecteren die hun recht op gezinshereniging al dan niet kunnen uitoefenen.

Om zich op artikel 8 EVRM te kunnen beroepen, moet er sprake zijn van een 'familie' of 'gezin'. Dit is een feitenkwestie.

Van bij het begin maakt verzoeker deel uit van het kerngezin van zijn partner, GHYOOT Wim en hun vier kinderen, waarvan twee op hun adres zijn gedomicilieerd. Verzoeker wordt zowel door de omgeving van zijn partner, als hun kinderen beschouwd als pluspapa van de kinderen en aldus onderdeel van het kerngezin. Sinds 24.12.2024 wonen ze op hetzelfde adres (stuk 6). Verzoeker heeft dan ook met veel liefde dagdagelijkse cruciale taken als pluspapa van de kinderen op zich genomen. Uit diverse getuigenissen (stuk 4) blijkt dat verzoeker zeer nauw betrokken is bij de schoolactiviteiten van de kinderen. Zo is hij aanwezig op het schoolfeest en diverse schoolprojecten. Hij haalt de kinderen op van school en is enorm betrokken bij hun groei en opvoeding. In het weekend organiseren verzoeker en zijn partner regelmatig gezamenlijke uitstapjes met het gezin, hetgeen de onderlinge band versterkt en bijdraagt aan een harmonieuze gezinsdynamiek. De kinderen groeien op in een stabiele, liefdevolle en respectvolle omgeving, waarin hun persoonlijke ontwikkeling en welzijn op de voorgrond staan.

In 2012 heeft het EHRM in de zaak Gas en Dubois tegen Frankrijk voor het eerste bevestigd dat koppels van hetzelfde geslacht en hun kinderen het recht op familieleven genieten, in de zin van artikel 8 EVRM. Dit houdt in dat het feit dat één van de ouders geen biologische band heeft met het kind, hen niet het recht ontnemt om een 'gezin' te vormen. De kernvraag die gesteld moet worden is dan ook of er een effectieve en constante relatie is tussen de leden van het gezin.

In casu moet dat evident bevestigend beantwoord worden. Verzoeker onderhoudt met zijn partner een stabiele, liefdevolle en op wederzijdse affectie gebaseerde relatie, welke zich manifesteert in het feit dat zij duurzaam samenwonen en gezamenlijk het huishouden voeren. Beide partners vervullen op gelijkwaardige wijze een actieve en betrokken rol in de dagelijkse opvoeding en verzorging van hun kinderen, hetgeen duidt op een structurele en wezenlijke gezinsband in de zin van artikel 8 EVRM ... hetgeen de facto dient gezien te worden als het gemeenschappelijk opvoeden van hun kind als (biologische) papa en als (plus)papa.

Bovendien moet worden opgemerkt dat binnen het gezin sprake is van bijzondere zorgbehoeften. De oudste zoon is gediagnosticeerd met een autismespectrumstoornis (stuk 5), wat een verhoogde mate van dagelijkse begeleiding, structuur en continuïteit/stabiliteit vereist. In dit licht is de aanwezigheid van verzoeker als pluspapa van wezenlijk belang, nu een gezamenlijke zorgstructuur bijdraagt aan deze stabiliteit en het welzijn van het kind. De continuïteit van de gezinszorg zou aanzienlijk onder druk komen te staan indien verzoeker niet in staat zou zijn om deze verantwoordelijkheid samen met zijn partner te blijven uitoefenen.

In een eerder arrest van 2025 met betrekking tot gezinshereniging waarbij minderjarige kinderen betrokken waren, overweegt de RvV het volgende:

"Na het afhankelijkheidsonderzoek waarin de minderjarige kinderen betrokken zijn en de Belgische nationaliteit hebben, dient uitgegaan te worden van een aantal elementen:

-Gezinsband.

-De rol van verzoeker als ouder die de wettelijke financiële en affectieve last van zijn kinderen op zich neemt en daarbij daadwerkelijk de zorg over de kinderen draagt waarbij rekening dient gehouden te worden met de eerbiediging van het gezinsleven zoals neergelegd in art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie samengelezen met de verplichting tot inachtneming van het art. 24 lid 2 van dit Handvest erkende hoger belang van het kind.

Het hoger belang van het kind dient voorop te staan daarbij rekening houdend met alle omstandigheden met name de leeftijd, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling en de affectieve relatie die hij met zijn ouders heeft en het risico dat voor het evenwicht van de kinderen zou ontstaan wanneer deze gescheiden worden van de onderdaan die derdelander is."

Daarnaast blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat er een brede consensus bestaat, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en

moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een direct weerslag hebben.

Hieruit blijkt de prioriteitspositie dat het belang van het kind inneemt binnen de beslissingen rond gezinshereniging en het verblijfsrecht van derdelanders. In het geval van verzoeker zal zijn vertrek, naar aanleiding van de huidige bestreden beslissing noodzakelijk een grote impact hebben op de dynamiek binnen het gezin. Zijn partner, GHYOOT Wim zal er helemaal alleen voor staan, en dat zal cruciale aanpassingen met zich meebrengen.

Minstens schendt de bestreden beslissing aldus het zorgvuldigheidsbeginsel alwaar omtrent deze feitelijke band tussen (plus)papa en kind met bijzondere zorgnood niet wordt gemotiveerd, laat staat wordt verduidelijkt hoe de beslissing in het belang van het kind zou zijn. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich aldus op.

B. Duurzame en stabiele relatie

Daarnaast is het absurd en krenkend te stellen dat verzoeker en diens partner geen "duurzame stabiele relatie" zouden onderhouden. Hét bepalende aspect dat duidt op de duurzame en stabiele relatie van een wettelijk samenwonend koppel betreft de positieve afhandeling van het onderzoek naar al dan niet schijnwettelijke samenwoning. De aanvraag van verzoeker en de heer GHYOOT Wim tot hun wettelijke samenwoning, werd ingediend op 24.12.2024 (stuk 6). Na grondig individueel onderzoek door de Stad Brugge en het Openbaar Ministerie werd finaal geconcludeerd dat er sprake is van een duurzame en stabiele relatie, in de zin van artikel 1476 BW, zodat op 03.03.2025 werd overgegaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning (stuk 2).

Uit het onderzoek bleek aldus dat de wil van de partijen om een gemeenschappelijk gezinsleven te vormen aanwezig was. Dit vormt ontegensprekelijk het bewijs van de duurzame en stabiele relatie van verzoeker en diens wettelijke partner GHYOOT Wim.

Het komt navolgend niet toe aan de DVZ om zich boven de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Brugge en boven het Parket van de Procureur des Konings West-Vlaanderen te stellen om navolgend te poneren dat er toch géén duurzame en stabiele relatie zou zijn tussen verzoeker en diens wettelijke partner. Het is absurd dat de DVZ een eigen definitie van 'duurzame en stabiele relatie' zou hanteren met blijkbaar voorrang boven de ABS en het O.M., terwijl het 'onderzoek schijnwettelijke samenwoning' voorafgaand aan de registratie van een wettelijke samenwoning op advies van het OM net dé garantie is dat enkel een koppel met een duurzame en stabiele relatie wettelijk kan gaan samenwonen.

Minstens wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze gemotiveerd door verweerder waarom dit bindend standpunt inzake duurzame stabiele relatie van verzoeker en zijn partner n.a.v. het onderzoek van de Ambtenaar Burgerlijke Stand en het Openbaar Ministerie irrelevant zou blijken te zijn, waarbij de DVZ zich hierboven zou mogen stellen. Ook op dit punt is de beslissing kennelijk onredelijk, minstens manifest onzorgvuldig gemotiveerd.

* * *

Uit bovenstaande kan geconcludeerd worden dat verzoeker en heer GHYOOT Wim een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Ze wonen al lange tijd samen, vormen een liefdevolle relatie en staan beiden in voor de opvoeding van de gemeenschappelijke (plus)kinderen. Het feit dat hun relatie niet gezien wordt als duurzaam en stabiel vormt een disproportionele inbreuk op artikel 8 EVRM. Er is namelijk overduidelijk sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Een weigering van verblijf t.a.v. verzoeker (waaruit noodgedwongen een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst voortvloeit) zou een disproportionele inmenging vormen in het recht op respect voor het gezinsleven van alle betrokkenen en het belang van de kinderen.

De inmenging voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM. Zij is niet voorzien bij wet, aangezien er geen wettelijke bepaling bestaat die een verblijfsregeling zoals de onderhavige categorisch uitsluit. Voorts wordt met de bestreden beslissing geen legitiem doel nagestreefd. Ten slotte is de inmenging niet noodzakelijk in een democratische samenleving, gelet op het disproportionele karakter ervan ten aanzien van het gezinsleven van verzoeker, zijn partner en de kinderen.

Verzoeker vervult een essentiële rol binnen het gezin als pluspapa en opvoedingsfiguur. Zijn aanwezigheid draagt in belangrijke mate bij aan een liefdevolle, stabiele en ondersteunende opvoedingsomgeving, hetgeen van bijzonder belang is voor het welzijn en de ontwikkeling van de minderjarige kinderen. Gelet op het belang

van het kind en het recht op gezinsleven, zoals gewaarborgd in zowel het EVRM als het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is een weigering van verblijf of gedwongen verwijdering van verzoeker dan ook niet te rechtvaardigen.

In het licht van bovenstaande is de bestreden beslissing bijgevolg minstens kennelijk onzorgvuldig genomen. De 4 minderjarige kinderen worden onrechtstreeks geraakt door de bestreden beslissing. Het feit dat de oudste zoon, GHYOOT Lowi met een autismespectrumstoornis kampt, brengt met zich mee dat de DVZ een verhoogde zorgvuldigheid in acht dient te nemen bij het verrichten van haar onderzoek en het nemen van beslissingen met betrekking tot gezinshereniging en verblijfsrecht. Het is de taak van de DVZ om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren, rekening houdend met het hoger belang van het kind, zoals gewaarborgd door artikel 22bis van de Grondwet en 3 IVRK.”

3.2 Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar enige middel de schending opwerpt van artikel 7 van het EU Handvest, van artikel 22bis van de Grondwet en van artikel 3 van het IVRK, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Door haar inhoudelijke kritiek ten aanzien van de bestreden beslissing voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Op 3 maart 2025 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger en dit in het bijzonder op basis van haar Belgische geregistreerde partner.

Een dergelijke aanvraag gebeurt op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin bepaalt wordt dat:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)"

In dit kader geeft artikel 40bis, §2, 2° van dezelfde Vreemdelingenwet duidelijk aan dat:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

b) Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

3.8 Op basis van de overgemaakte stukken oordeelt verwerende partij dat aan verzoekende partij geen verblijf van meer dan drie maanden toegekend kan worden vermits zij van oordeel is dat de relatie tussen de partijen niet afdoende bewezen wordt als stabiel en duurzaam.

3.9 Verzoekende partij is het hier niet mee eens en stelt in haar verzoekschrift dat er rekening gehouden dient te worden met de kinderen die in het gezin van verzoekende partij en haar partner verblijven. De facto zou er wel sprake zijn van gemeenschappelijke kinderen nu er in het gezin van de beide partners kinderen aanwezig zijn van de partner van verzoekende partij. Door te verwijzen naar een gebrek aan juridische of biologische verwantschap zou verwerende partij de bepalingen van artikel 8 van het EVRM schenden. Er zou dan ook wel degelijk sprake zijn van een gezinsleven en het bestaan van een dergelijk gezin moet steeds in de feiten beoordeeld worden. Ook voor koppels van hetzelfde geslacht zou moeten geoordeeld worden dat er sprake is van een gezin ook al heeft één van de ouders geen biologische band met deze kinderen. Daarbij zou er ook een bijzondere zorgbehoefte aanwezig zijn in het gezin en dit omwille van de oudste zoon van de partner van verzoekende partij. Verwijzend naar een arrest van de Raad wijst verzoekende partij nog op het hoger belang van het kind dat niet gerespecteerd zou zijn in de bestreden beslissing. In deze beslissing zou immers niet gemotiveerd worden waarom het geheel wel in het belang zou zijn van het kind.

Bovendien zou er volgens verzoekende partij wel degelijk sprake zijn van een duurzame en stabiele relatie. Daarvoor verwijst zij naar de uiteindelijke registratie van de wettelijke samenwoning. Verwerende partij zou een eigen definitie van dit begrip gebruiken en zich boven de diensten van onder meer het Openbaar Ministerie stellen.

De inmenging in het gezinsleven door verwerende partij zou niet geoorloofd zijn. De weigering van het verblijf zou ook onmiddellijk een terugkeer betekenen naar haar land van herkomst. De essentiële rol van verzoekende partij binnen het gezin zou miskend worden en gelet op onder meer de bijzondere problematiek van de zoon van de partner van verzoekende partij zou verwerende partij een bijzondere zorgvuldigheid aan de dag moeten gelegd hebben.

3.10 Uit de voormelde bepalingen van de Vreemdelingen blijkt dat betrokkene om een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te bekomen, ofwel dient aan te tonen dat:

- er sprake is van het bewijs van een gezamenlijke samenwoning van minstens één jaar (onafgebroken) in België of een ander land en dit voorafgaand aan de aanvraag,

- er het bewijs voorligt dat de partners elkaar reeds sedert ten minsten twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kenden en bewijzen dat zij regelmatig met elkaar contact hadden per telefoon, briefwisseling of per elektronische berichtgeving. Daarbij dienen zij ook aan te tonen dat zij in die periode van twee jaar voorafgaand aan hun aanvraag elkaar minstens drie maal ontmoetten en dat deze ontmoetingen minstens een duur van 45 dagen inhouden,

- er sprake is van minstens één gemeenschappelijk kind van de partners,

Verzoekende partij heeft bij haar aanvraag een reeks documenten bezorgd waaruit zij meent dat zij deze vooropstellingen bewijzen.

3.11 Verzoekende partij volhardt grotendeels in haar verklaringen en meent dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet voor het bekomen van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij

3.12 De bestreden beslissing gaat deze verschillende mogelijkheden overlopen.

3.13 Voor wat de mogelijkheid betreft van het bewezen samenwonen gedurende één jaar voorafgaand aan de aanvraag voor een verblijfskaart merkt verwerende partij op dat er slechts voor het eerst op 8 januari 2025 vastgesteld werd dat partijen samenwonen. Dit standpunt wordt ondersteund door de gegevens zoals vervat in het administratief dossier waarop de Raad vermag acht te slaan. Op geen enkele wijze kan hieruit blijken dat aan deze wettelijke voorwaarde voldaan is.

3.14 Uit hetzelfde administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekende partij en haar Belgische samenwonende partner gemeenschappelijke kinderen hebben. De partner van verzoekende partij heeft weliswaar vier kinderen uit een vorige relatie waarvan er twee ingeschreven zijn op het adres van hun vader, doch met deze kinderen is geen biologische of juridische verwantschapsband aangetoond.

Verzoekende partij is van mening dat er voor deze stiefkinderen geoordeeld moet worden dat zij als gemeenschappelijke kinderen aanzien moeten worden. In dit kader verwijst zij naar een arrest van het EHRM waarin geoordeeld wordt dat ondanks het feit dat bij koppels van hetzelfde geslacht één van de partners geen biologische band heeft met de kinderen, het toch aanvaard moet worden dat zij allen samen een gezin vormen en de bescherming genieten volgend uit artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt daarbij op dat dit arrest op geen enkele wijze een analoge situatie betreft en al helemaal geen betrekking had op een aanvraag tot zogenaamde gezinshereniging. Dit argument kan dan ook niet gevolgd worden.

Uit de Vreemdelingenwet blijkt niet dat de wetgever voor ogen had dat ook de stiefkinderen, waarmee in dit geval blijkbaar ook nog maar relatief recent enige vorm van band mee zou ontstaan zijn, in dit kader mee in overweging genomen zouden moeten worden. De parlementaire werken ter voorbereiding van onder meer de wet van 8 juli 2011 ter wijziging van de Vreemdelingenwet laten al evenmin toe te besluiten dat de wetgever destijds een dergelijke uitbreiding van het begrip gemeenschappelijk kind voor ogen had. Ook op dit vlak kan de argumentatie van verzoekende partij niet gevolgd worden.

3.15 Ten slotte is de bestreden beslissing van oordeel dat verzoekende partij niet voldoende bewijst dat zij en haar huidige samenwonende partner elkaar reeds twee jaar kenden en bewijzen dat zij regelmatig telefonisch, per briefwisseling of met elektronische berichten met elkaar uitwisselden en dat zij elkaar voorafgaand aan deze aanvraag minstens drie keer ontmoet hebben waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer duurden.

Verzoekende partij wijst erop dat intussen na een onderzoek toegelaten werd dat er een verklaring van samenwoning geregistreerd werd. Hieruit zou blijken dat beide partijen het opbouwen van een daadwerkelijk gezinsleven voor ogen hebben en verwerende partij zou dit besluit niet zomaar mogen naast zich neer leggen.

Hierbij verwacht verzoekende partij enerzijds de finaliteit van het onderzoek dat gevoerd werd in het kader van de registratie van de wettelijke samenwoning enerzijds en haar aanvraag voor een verblijfskaart voor een verblijf van meer dan drie maanden anderzijds.

De registratie van haar verklaring van wettelijke samenwoning geeft verzoekende partij niet automatisch recht op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en in ieder geval dient verzoekende partij voor het bekomen van een dergelijk verblijfsrecht nog steeds te beantwoorden aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet waar zij bij het nemen van de bestreden beslissing niet aan voldeed.

3.16 Verzoekende partij werpt daarbij de schending op van de bescherming volgend uit artikel 8 van het EVRM.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, waardoor er hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM kan plaatsvinden. De bestreden

beslissing verplicht verzoekende partij helemaal niet om terug te keren naar haar land van herkomst in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift beweert.

3.17 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De bestreden beslissing omvat inderdaad geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoekende partij het grondgebied niet dient te verlaten op grond van de bestreden beslissing.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

3.18 Verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing ook het hoger belang van het kind zou miskennen. Dit belang zou immers een centrale positie innemen bij de beoordeling en bij het nemen van een beslissing die een weerslag heeft op een kind.

Het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkt evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen. Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven zijn de kinderen waarvan sprake geen deel bij de voorliggende bestreden beslissing.

3.19 Een schending van de door verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt niet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE